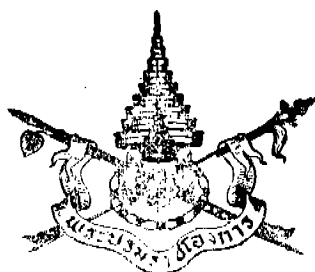

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๑๗ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๓

พระราชบัญญัติ
รายนตร์ (ฉบับที่ ๑๔)
พ.ศ. ๒๕๐๓

ในพระปรมาภิไธย
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
สังวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๓
เป็นปีที่ ๑๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๓

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๐๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๓) (ค) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(ค) รถยนต์รับจ้างพิเศษ คือ รถยนต์สาธารณะที่จดทะเบียนและรับใบอนุญาตให้บรรทุกคนโดยสารได้เกินเจ็ดคน”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๓

“มาตรา ๗ ทวิ รถยนต์รับจ้างพิเศษ เมื่ออยู่ในเขตจังหวัด พระนครหรือจังหวัดธนบุรีและไม่มีผู้ว่าจ้าง ต้องประจำอยู่ในโรงหรือจอดในที่ที่เจ้าพนักงานกำหนดไว้โดยเฉพาะสำหรับรถชนิดนี้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๗๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๗ ใบอนุญาตขับรถยนต์มี ๖ ชนิด คือ

- (๑) ใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคล
- (๒) ใบอนุญาตขับรถยนต์สามล้อส่วนบุคคล
- (๓) ใบอนุญาตขับรถยนต์สาธารณะ
- (๔) ใบอนุญาตขับรถยนต์สามล้อสาธารณะ
- (๕) ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์
- (๖) ใบอนุญาตขับรถบดถนน

ใบอนุญาตขับรถยนต์แต่ละชนิดใช้สับเปลี่ยนกันไม่ได้ เว้นแต่ใบอนุญาตชนิด (๓) ใช้เป็นใบอนุญาตชนิด (๑) ได้ และใบอนุญาตชนิด (๔) ใช้เป็นใบอนุญาตชนิด (๒) ได้

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๓

ใบอนุญาตขับรถรถยนต์ทุกชนิด ให้ใช้ได้ตลอดเวลาสิบสองเดือนนับแต่วันออกใบอนุญาต เว้นแต่ใบอนุญาตชนิด (๑) (๒) และ (๕) ที่เสียค่าธรรมเนียมในอัตราตลอดชีพ ให้ใช้ได้ตลอดชีพของผู้รับใบอนุญาต”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสอง (๑) ของมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑๔) ทวิ (๑๔) ตริ (๑๔) จัตวา และ (๑๔) เบญจ ของมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๗๕

“(๑๔) ทวิ กำหนดขนาดหรือกำลังของเครื่องยนต์และเงื่อนไขในการรับจดทะเบียนหรือแก้ไขทะเบียนรถยนต์

(๑๔) ตริ กำหนดอัตราค่าจ้างบรรทุกคนโดยสารหรือของ

(๑๔) จัตวา ห้ามมิให้ใช้รถยนต์บางชนิดในเขตหนึ่งเขตใด

(๑๔) เบญจ ให้คงจดทะเบียนรถยนต์บางชนิดในบางจังหวัด”

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๒

เล่ม ๖๖ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๓

มาตรา ๘ ความในวรรคสอง (๑) ของมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ^๕นี้ไม่กระทบกระทั่งสิทธิของผู้ซึ่งใบอนุญาตขับรถสาธารณะอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัติ^๕นี้ใช้บังคับ

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัติ^๕นี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากจำนวนยานพาหนะภายในประเทศได้มีปริมาณมากยิ่งขึ้นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรถยนต์ที่ใช้อยู่ เกี่ยวกับใบอนุญาตและอายุของผู้ขับรถสาธารณะ การกำหนดกำลังแรงม้า เงื่อนไขที่จดทะเบียนหรือแก้ไขทะเบียน การกำหนดอัตราค่าจ้างบรรทุกของหรือคนโดยสาร การห้ามมิให้ใช้รถยนต์บางชนิดในเขตหนึ่งเขตใด และการให้จดทะเบียนรถยนต์บางชนิดในบางจังหวัด เพื่อความเหมาะสมและปลอดภัยต่อสวัสดิภาพของประชาชน